## Č. 5455.

**Vojenské věci: I. Pro superarbitrační řízení u voj. gážistů platí dosud předpisy rakouské. — II. Kdy má voj. gážista, nemající 10 roků služebních, nárok na trvalé zaopatřovací požitky?**

(Nález ze dne 5. března 1926 č. 5412).

Prejudikatura: Boh. 4406 adm. a j.

Věc: Vilém K. v T. (adv. Dr. Jar. Nebesář z Prahy) proti ministerstvu národní obrany o výslužné.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-l sloužil v býv. armádě rak.-uh. od 18. srpna 1913 jako praporčík, posléze jako poručík z povolání, a upadl 2. prosince 1914 do ruského zajetí. Vrátiv se do vlasti, přihlásil se o převzetí v hodnosti gážisty, byl jako poručík povolán do čsl. činné služby voj., kterou konal od 5. února 1921 do 5. srpna 1922 a byl osobním věstníkem mno ze 13. ledna 1921 převzat do čsl. armády jako gážista. Podroben ke své žádosti superarbitračnímu řízení, byl nejprve dne 13. srpna 1922 a pak dne 19. ledna 1924 uznán ke službě dočasně nezpůsobilým a obdržel dovolenou s čekaným, při superarbitraci pak konané dne 28. srpna 1924 byl uznán k řadové službě nezpůsobilým, místních služeb schopným a přeložen nař. rozhodnutím dnem 1. srpna 1924 do zálohy ve skupině mimo službu. Nař. rozhodnutím bylo vysloveno dále, že st-l má podle započítatelné služ. doby 4 roků, 3 měsíců a 17 dní a podle platů 2. stupně X. hodn. třídy při současném zastavení veškerých dosavadních požitků koncem července 1924 jednou pro vždy nárok na odbytné částkou 7008 Kč, a že řadová služba nebyla výhodně započtena podle § 26 h) zákona ze 17. února 1922 čís. 76 Sb., ani že nebyla započtena doba ztrávená v zajetí, o obé že dlužno výslovně požádati.

St-l namítá proti tomu pouze, že mu nemělo býti přiznáno odbytné, nýbrž trvalé výslužné podle § 3 lit. a) cit. zákona č. 76/1922, neboť získal svoji chorobu ve válce (v zajetí) a, nezjistil-li žal. úřad podmínky tohoto zákonného ustanovení superarbitrací, jak to výslovně § 5 cit. zákona předepisuje, že trpí řízení podstatnou vadou.

Nss uvážil o stížnosti toto:

Paragraf 3 lit. a) cit. zákona č. 76/1922 přiznává čsl. gážistům vojenským, kteří pozbyli způsobilosti k voj. povolání trvalou poruchou zdraví, utrpěnou bez vlastní viny ve službě válečné, nárok na trvalé výslužné i když mají méně než 10 započítatelných služ. let. Službou válečnou rozumí se na tomto místě sice čsl. služba válečná a nikoli služba konaná v jakékoli armádě jiné, jak nss v nálezu Boh. 4406 vyslovil, ale v § 99 stanovil cit. zákon z tohoto pravidla výjimku ve prospěch oněch gážistů býv. armády rak.-uh. (rak., uh.), kteří byli do čsl. armády přijati a v ní činně sloužili. Tyto podmínky jsou u st-le dány. Též jest pravda, že § 5 cit. zákona předepisuje, že podmínky ustanovení § 3 nutno zjistiti superarbitračním řízením a že st-l v řízení správním tvrdil, že onemocněl v ruském zajetí plicní chorobou a že byl několik neděl v kyjevské nemocnici ošetřován. Konečně jest pravda, že se o případném nároku st-lově na trvalé výslužné dle § 3 cit. zákona nevyslovila ani

superarb. komise ani žal. úřad v nař. rozhodnutí. Přes to nemohl nss uznati stížnost důvodnou.

Nařízení vládní ze 6. října 1923 č. 186 Sb., jímž se zákon č. 76/1922 provádí, stanoví k § 3 zákona, že podkladem pro přiznání nároku na voj. požitky zaopatř. a pro druh těchto požitků jest nález a návrh superarb. komise, o němž min. rozhoduje, a k § 5 zákona stanoví, že superarb. řízení upravuje superarb. předpis pro voj. gážisty, vydaný mno. Předpis takový nebyl však ještě vydán, i platí nadále rak. služ. předpis o superarbitraci voj. gážistů A - 42. Předpis tento stanoví v § 31 odst. 5, že superarb. komise má posouditi a v nálezu uvésti okolnosti, které odůvodňují nárok na trvalé výslužné před dokonáním desetileté služby, — totiž poškození nebo poruchu zdraví, utrpěnou ve službě bez vlastního zavinění — tenkráte, jestliže gážista takový (jenž 10 let služ. dosud nevykazuje), o trvalé voj. výslužné žádá. Dle toho jest uplatňování nároku toho výslovnou žádostí podmínkou pro šetření se strany superarb. komise a v důsledku toho i podmínkou pro rozhodování úřadu o nároku tom.

St-l však, jak jde ze spisů, o trvalé voj. výslužné vůbec nežádal, nýbrž obmezil se ve své žádosti ze 3. května 1922 pouze na žádání o zahájení superarb. řízení a na hlášení, že prosbu tu předkládá jen z důvodů zdravotních. Mimo to žádal při superarbitraci, konané dne 19. ledna 1924, pouze o započtení doby dle § 26 lit. h) cit. zákona č. 76/1922. Poněvadž se však dle § 26 lit. h) čítá gážistovi, který o to zažádal, zvýšeně doba, kterou ztrávil ve funkci velitele čety a roty (eskadrony, baterie) vojenských útvarů, určených pro přímý boj, mohlo započtení této doby padati na váhu nejen při vyměření výslužného (§ 6 odst. 2), nýbrž i pro výměru odbytného (§ 4 věta druhá cit. zákona), i nelze již z tohoto důvodu tvrditi, že by toto žádání obsahovalo v sobě žádost o přiznání trvalého výslužného.

Nelze tedy proto, že st-li nebyl přiznán nárok na trvalé výslužné resp. že o nároku tom nebylo rozhodováno, vytýkati nař. rozhodnutí právem ani nezákonnost ani vadnost a poněvadž stížnost jiných námitek neuplatňuje, bylo ji zamítnuti jako bezdůvodnou.

## Č. 5456.

**Státní zaměstnanci: * Státní úředník, jemuž byl propůjčen charakter vyšší hodnostní třídy, má právní nárok na to, aby byl veden v pořadníku zhotoveném podle § 39. služ. pragm. v seznamu odpovídajícím této vyšší hodnostní třídě.**

(Nález ze dne 6. března 1926 č. 10.636/25.)

Věc: Alois K. v Praze proti ministerstvu sociální péče stran služebního pořadí.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-l byl jmenován dekretem presidenta republiky ze 14. února 1919 odborovým radou v VI. hodn. třídě ve stavu konceptního úřednictva min. soc. péče s účinností od 1. ledna 1919 a obdržel roz-